

Список використаних джерел:

1. Самойлова Л. М. Співпраця у галузі студентського спорту: теорія та практика. *Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В. О. Сухомлинського*. 2016. № 4 (11). С. 67-71.
2. Скрипченко І. Т. Досягнення українських спортсменів на літніх Юнацьких Олімпійських Іграх. *Фізична культура в університетській освіті: інновації, досвід та перспективи розвитку в умовах сучасності*: зб. матер. Всеукр. наук.-практ. конф. з міжнар. участю (м. Дніпро, 11 травня 2022 р.). Дніпро: ДДУВС, 2022. 446 с.
3. Крищук М. В. Співпраця у галузі студентського спорту: переваги та виклики. *Науковий вісник Черкаського університету*. 2019. № 3 (135). С. 42-47.
4. Білецька О. М. Міжнародна співпраця у галузі студентського спорту як фактор підвищення престижу вищих навчальних закладів. *Вісник Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля*. 2016. № 3 (13). С. 173-177.
5. Bilohur V., Skrypchenko I., Nepsha O. The concept of sports management as a factor of effective sports activities. *Humanities studies: Collection of Scientific Papers*. Запоріжжя: Видавничий дім «Гельветика», 2022. № 12 (89). С. 60-70.

Журавель О. А.,
старший викладач
кафедри спеціальної фізичної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор філософії в галузі права (м. Дніпро)

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ

Zhuravel O. A. Topical issues of implementation of state policy in the field of physical culture and sports

Keywords: *physical culture, sport, public policy, health*

Розвиток фізичної культури і спорту покладено на державу відповідно до статті 49 Конституції України та Закону України «Про фізичну культуру і спорт». Таким чином, на державу, як на суб'єкт політики, ядро політичної системи покладено обов'язок забезпечення такого права для кожного громадянина. Згідно статті 3 Закону України «Про фізичну культуру і спорт» – громадяни мають право займатися фізичною культурою і спортом незалежно від ознак раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак [1].

У відповідності до норм законодавства, держава здійснює управління фізичною культурою і спортом через центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізацію державної політики у сфері фізичної

культури та спорту. Таким органом у цій системі є Міністерство молоді та спорту в Україні. Міністерство молоді та спорту має на меті розробку та виконання державної стратегії в галузях молодіжної політики, фізичної культури та спорту, національно-патріотичного виховання, а також бере участь у формуванні та реалізації політики волонтерства в межах своїх повноважень, передбачених законом [2]. Але, механізм здійснення безлічі завдань, передбачених у Положенні про Міністерство молоді та спорту України, не вказаний, проте, існує Указ Президента України «Про національний план дій щодо реалізації державної політики у сфері фізичної культури і спорту» від 02.08.2006 № 667/2006. Звісно, даний план вже не відповідає вимогам сьогодення, через застарілість інформації і вимог щодо підвищення реалізації державної політики у сфері фізичної культури і спорту [3].

Фізична культура та спорт є всеосяжними засобами для фізичного та духовного оздоровлення нації, проте їх потенціал не використовується повністю. Це пояснюється різноманітними причинами, на перший план, серед яких, виходить недооцінка впливу людського фактору на розвиток суспільства, що призводить до того, що сфера фізичної культури та спорту була фінансована в обмеженому обсязі протягом багатьох десятиліть [4]. Протягом останніх років реформ в Україні майже не проводилася пропаганда здорового способу життя та значення фізичної культури та спорту. Не був визначений ідеал здорового життя як основної складової суспільного престижу країни. Здоровий спосіб життя не отримав моральної цінності та значення в якості напрямку державної політики та виховної ролі громадських організацій, професійних і творчих спілок, засобів масової інформації, зокрема телебачення. Крім того, науково-дослідна діяльність зведена до мінімуму, а втік кваліфікованих фахівців, тренерів та спортсменів за кордон продовжується через відсутність можливості для повноцінної роботи в Україні.

Загалом, можна зробити висновок, що державна політика у сфері розвитку спорту в Україні бажає кращого. Це пов'язано з відсутністю всебічної концепції з формування здорового способу життя, не системності та недостатньої взаємодії між різними структурами та організаціями, застарілими заходами, які не враховують сучасної суспільно-економічної ситуації тощо.

Таким чином, можна зробити висновок, що державна політика у сфері фізичної культури і спорту потребує реінкарнації на рівні ЗМІ, в межах державної інформаційної кампанії. Також, не менш важливим є залучення позабюджетних джерел, які сприятимуть оздоровчому розвитку суспільства для можливості надання доступу до спортивного довкілля всім верствам населення.

Список використаних джерел:

1. Про фізичну культуру і спорт: Закон України від 24.12.1993 р. № 3808-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3808-12#top>.
2. Про затвердження Положення про Міністерство молоді та спорту України: Постанова Кабінету Міністрів України від 02.07.2014 р. № 220. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/220-2014-%D0%BF#top>.

3. Про національний план дій щодо реалізації державної політики у сфері фізичної культури і спорту: Указ Президента України від 02.08.2006 р. № 667/2006. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/667/2006#top>.

4. Скрипченко І. Т., Почтовий М. М., Рожеченко В. М. Система фінансового заохочення спортсменів в олімпійському спорті у різних країнах. *Актуальні проблеми розвитку службово-прикладних, традиційних та східних одноклассів*: зб. наук. праць за матер. XV Міжнар. наук.-метод. конф., присвяч. пам'яті д-ра пед. наук, професора Бізіна В. П. (м. Харків, 30 листопада 2021 р.). Харків: ХНУВС, 2021. С. 132-136.

Зайцева Ю. В.,

викладач

Полтавського національного педагогічного

університету імені В. Г. Короленка,

кандидат педагогічних наук, доцент (м. Полтава)

Янубеків О. О.,

магістрант

Полтавського національного педагогічного

університету імені В. Г. Короленка (м. Полтава)

ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ЗАПОРУКА ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ

Zaitseva Yu. V., Yanubekov O. O. Physical and sports activities as a guaranty to a healthy lifestyle

Keywords: Physical and sports activities, healthy lifestyle

Заняття фізичною культурою та спортом є не лише ефективним способом фізичного розвитку людини, зміцнення її здоров'я, організації дозвілля, сферою спілкування та соціальної активності людей, вони також впливають і на інші сфери життєдіяльності людини: статус у суспільстві та її визнання, трудову діяльність, формування моральних та інтелектуальних характеристик та ціннісних орієнтацій [2, 5].

Фізична культура та спорт дають кожному члену суспільства можливості для розвитку, становлення та вираження особистості, для співпереживання та причетності до фізкультурно-спортивної діяльності, як до творчого процесу, що спонукає радіти та захоплюватися перемогами, засмучуватись від поразок, розкриваючи весь спектр людських емоцій тощо [1, 3, 4].

Відповідно до основних стратегії соціально-економічного розвитку нашої країни одним із актуальних та найважливіших завдань держави є збереження та зміцнення здоров'я дітей та молоді. Міцне здоров'я дітей та молоді є пріоритетним національним інтересом. Навіть якщо людина не має шкідливих звичок, але не займається фізичною культурою та спортом, то у неї фізичне і навіть психологічне здоров'я, а також імунітет слабший, ніж у тих, хто займається спортом [1-2].

Як відомо, здоровий спосіб життя включає не тільки відмову від